

I

Toen Stephen Williamson weer bij bewustzijn kwam, toen hij had uitgedokterd waar hij was, wilde hij dat hij dat niet had gedaan. Hij wilde dat hij buiten bewustzijn was gebleven. Of beter nog, ergens anders was. Want toen Stephen zijn ogen opende, zag hij dat hij in een verlaten autofabriek in Detroit vastgebonden was aan een industriële werkbank. Hij wist dat het een fabriek was omdat her en der op de met olie besmeurde betonnen vloer funderingsgaten zaten van inmiddels verdwenen zware machines. Hij wist dat de fabriek verlaten was omdat de pilaren onder de graffiti zaten en hij urine kon ruiken. En hij wist dat het een autofabriek was geweest en dat het in Detroit was vanwege wat hij op de muur van rode baksteen zag. Het eerste was een logo van Oldsmobile, wit op een zwarte achtergrond. Het had wel iets van een rechthoekig vredeesteken. En hoewel de meeste Oldsmobile-auto's waren gebouwd in Lansing, was het tweede bord het logo van de United Auto Workers. Een blauw-witte cirkel. Daaronder stond LOCAL 35. Local 35 was een vakbond in Detroit.

Stephen deed er iets meer dan vier seconden over om dit allemaal te bedenken. Zo werkten zijn hersenen. Ze waren analytisch. De volgende dertig seconden vogelde hij uit waarom hij vastgebonden was aan een werkbank in een verlaten autofabriek in Detroit. Hij nam een reeks scenario's door en kwam tot de conclusie dat zijn ontvoering een kwestie van persoonsverwisseling was. Hij moest vergelijkbare eigenschappen hebben als een andere Stephen Williamson. Het was een gangbare naam en hij zag er onopvallend uit. Hij had geen ooglapje of een kromme rug. Hij zag er heel gewoon uit. Niemand zou zeggen: 'We moeten de verkeerde Stephen Williamson hebben. Deze heeft een bochel en een nektatoeage.'

Hij bestudeerde de mensen die hem hadden ontvoerd uit zijn huis in Hopewell, New Jersey. Ze waren met z'n zessen. Vier mannen en twee vrouwen. Ze droegen zwarte spijkerbroeken en zware laarzen. Alle zes hadden ze kort haar. Ze praatten zachtjes met elkaar en schonken hem geen enkele aandacht. Een oudere academicus vastgebonden aan een werkbank in een verlaten autofabriek in Detroit was duidelijk niets bijzonders. Alsof

het iets was wat ze elke dag deden. Dat was geen geruststellende gedachte.

Van Hopewell naar Detroit was een kleine duizend kilometer rijden. Negen uur in een auto. Toch kon Stephen zich de reis niet herinneren. Hij had geen pijn, maar voelde zich wel suf. Ze hadden hem gedrogeerd. Wat niet zo makkelijk was als het er in films uitzag. Er kwam expertise bij kijken. Dat hield in dat hij te maken had met professionals. Maar ze hadden de verkeerde te pakken. Wat inhield dat hij níét te maken had met professionals. Het was tegenstrijdig.

‘Jullie hebben de verkeerde,’ zei hij. ‘Mijn naam is Stephen Williamson. Stephen. Met p-h, niet met een v.’

‘Goemorgen, Stephen met p-h,’ zei een van de mannen, die naar hem toe liep. Hij was lang, misschien 1,85 meter. Blond haar en blauwe ogen. Hoge jukbeenderen en een aerodynamisch gevormd hoofd. Als van een vogel. Mogelijk Slavisch. Zijn Engels klonk foutloos maar afgemeten. Alsof hij het geleerd had als volwassene, niet als kind. ‘Ik ben blij dat je wakker bent. Mijn naam is Jakob Tas.’

Stephen reageerde niet. De naam zei hem niets.

‘Een klant heeft ons ingehuurd om een heel specifieke groep mensen een paar vragen te stellen,’ ging Tas verder. ‘Helaas ben jij wel degelijk een van die mensen. En dus ga ik je een paar vragen stellen. Hopelijk beantwoord je ze. Als je dat niet doet, dan... nou ja, laten we zeggen dat het beter voor je zou zijn als je dat wel deed.’ Hij deed een stap naar achteren. Een vrouw maakte zich los van het groepje. ‘Maar voordat we beginnen, gaat mijn collega Cora Pearl een rudimentair medisch onderzoek uitvoeren om er zeker van te zijn dat je geen nadelige gevolgen hebt ondervonden.’

Pearl was een pezige vrouw van in de dertig. Als Tas Slavisch was, belichaamde Pearl de Amerikaanse Westkust. Licht, warrig haar, gebleekt door zon en zout. Gebruinde huid. Lichte sproeten op de brug van haar neus. Ze droeg geen make-up en geen sieraden. Ze onderzocht Stephen met vingers die lang, dun en sterk waren. Ze was niet ruw, maar ook niet voorzichtig. Ze schoof zijn oogleden omhoog en scheen met een zaklampje in zijn ogen.

‘Hij is uitgedroogd,’ zei ze.

‘Moeten we hem aan een infuus leggen?’

‘Water is genoeg.’

Pearl haalde een fles uit haar tas. Ze schroefde de dop eraf, tilde Stephens hoofd op en hielp hem drinken. Stephen had niet beseft hoeveel dorst hij had. Hij dronk de hele fles in één keer leeg.

‘Jullie hebben de verkeerde Stephen Williamson,’ zei hij weer. ‘Ik ben hoogleraar geschiedenis aan Princeton, niet... wat jullie ook denken dat ik ben.’

‘En wat is je vakgebied, Stephen?’

‘Mijn...’

‘Als je hoogleraar geschiedenis op Princeton bent, moet je gespecialiseerd zijn in een periode van de geschiedenis. Ik wil graag weten wat die specialisatie is, alsjeblieft.’

‘Het Ottomaanse Rijk. Dat was...’

‘Een van de grootste rijken in de geschiedenis,’ onderbrak Tas hem. ‘Het hield zeshonderd jaar stand, besloeg het grootste deel van Zuidoost-Europa, Noord-Afrika en West-Azië, en op zijn hoogtepunt besloeg het bijna twee miljoen vierkante kilometer. We hebben niet de verkeerde Stephen met p-h. We maken geen fouten.’

Stephen had niet alleen een analytische geest, het soort geest dat aan de hand van een paar oude fabrieksborden kon vaststellen waar hij was, hij was ook goed in het voorspellen van uitkomsten door het bestuderen van de bekende gegevens. ‘Een extraordinaire gave voor extrapolatie,’ had zijn professor gezegd toen hij zijn scriptie had ingeleverd. Stephen had het altijd jammer gevonden dat de adviseurs van Süleyman de Grote niet dezelfde gaven hadden gehad. Als dat wel zo was geweest, zou het Ottomaanse Rijk misschien niet ten onder zijn gegaan.

Op dit moment had Stephen weinig op met de toekomst die hij voor zichzelf voorspelde. Tas en zijn collega's droegen geen maskers. Dat wees erop dat ze er niet bang voor waren om later geïdentificeerd te worden. En ze wisten wie hij was. Dat was nu duidelijk. Hem ontvoeren was geen vergissing geweest. En dat klopte niet. Voor zover hij wist, had hij zich nooit in dezelfde kringen bewogen als mannen als Jakob Tas, of het soort mensen dat mannen als Jakob Tas inhuurde. ‘Je bent een intelligente man, Stephen met p-h,’ zei Tas. ‘Volgens mij ben je er al wel achter dat je in een hachelijke situatie bevindt.’

Stephen deed er het zwijgen toe.

‘Hachelijk, maar niet hopeloos, denk ik,’ ging Tas verder. ‘Als je antwoorden te zijner tijd blijken te kloppen, zul je hier heelhuids vertrekken. Als je antwoorden níét kloppen, vertrek je hier in kleine zakjes. Begrijp je dat?’

‘Ik begrijp het,’ zei Stephen.

‘Goed. Laten we dan...’

‘Ik begrijp dat jullie cliënt een fout heeft gemaakt. Dat moet wel. Want

ik geloof wel degelijk dat jullie weten wat jullie doen. Jullie hebben opgepakt wie jullie verteld is op te pakken. Maar jullie werken met onjuiste gegevens. Ik ben niet degene die jullie willen spreken.'

'Maar je weet nog niet waar ik het met je over wil hebben, Ste...' Hij stopte om te hoesten. Een natte rochel, uit de krochten van zijn longen. De anderen keken beschaamd weg. 'Allergieën,' zei hij toen hij het onder controle had.

'Er is niets waar we het over kunnen hebben,' zei Stephen. Hij gebruikte zijn hoofd om naar zijn omgeving te gebaren. 'Niets waardoor dit zou kloppen. Ik ben een wetenschapper. Ik ben niet de man die jullie...'

'Tien jaar geleden woonde je een bijeenkomst bij op dit adres,' zei Tas. Hij vouwde een vel papier open en liet het aan Stephen zien. 'Ik wil alles weten wat er besproken is.'

Als Stephen had gestaan, zou hij omgevallen zijn. Het zou zijn alsof de kamer was gekanteld. Tas had zich niet vergist. Zijn cliënt ook niet. Hij vroeg zich af wie er zijn mond voorbij had gepraat. Hij niet. Hij had het nooit met iemand over de bijeenkomst gehad, zelfs niet met zijn vrouw.

Het had geen zin om het te ontkennen. Dat Tas en zijn cliënt überhaupt van de bijeenkomst afwisten, was bewijs genoeg dat datgene wat nooit mocht gebeuren al gebeurd was. De waterdichte veiligheidsmaatregelen waren gaan lekken. Ondanks de schok gunde hij zich een flauw glimlachje. Het feit dat hij was vastgebonden aan een werkbank in een verlaten autofabriek was het bewijs dat in elk geval een déél van de veiligheidsmaatregelen stand had gehouden. Ze wisten niet alles.

Dat was een geruststellende gedachte.

Hij stond op het punt te sterven. Het was onvermijdelijk. Met zo'n hoge inzet kon Tas hem niet in leven houden. Maar Stephen zou gemist worden. Hij had een gezin. Hij had vrienden en collega's. Een werkgever. Als hij verdween, zouden mensen zich afvragen waarom. Dat wist Tas, maar toch had hij Stephen ontvoerd. Dat hield in dat hij gedwongen was. Het was een risico.

Stephen wist dat zijn leven nu afgemeten kon worden in minuten, niet in uren. Er restte hem nog één taak: een reactie uitlokken die ermee eindigde dat hij dood was en Tas geen steek verder.

'Als je ook maar iets over die bijeenkomst weet, weet je ook dat ik nog liever doodga dan dat ik erover praat,' zei hij.

Tas knikte. Alsof hij al verwacht had dat hij zoiets zou zeggen. Er diende zich een zevende persoon aan. Het was een grote man, met zoveel

littekens op zijn gezicht dat hij op het monster van Frankenstein leek. Hij droeg een plastic schort met lange mouwen, rubberen handschoenen en een gelaatsscherm, zoals een dokter in de begindagen van covid. Hij had een kettingzaag in zijn handen, nonchalant, alsof hij die altijd gebruikte. Stephens mond werd droog en hij begon te hyperventileren.

‘Dit is Konstantin,’ zei Tas. ‘Mijn organisatie heeft niet echt een personeelsafdeling, maar we nemen het welzijn van onze werknemers wel degelijk serieus. Toen Konstantin nog een kind was, is zijn broer gestorven aan aids. Nu is hij als de dood dat hij een door bloed overgedragen virus oploopt. Maar hij heeft ook een ongeëvenaard enthousiasme voor dit werk. Academische types als jij zouden het misschien een drang noemen. Daarom geven we hem de persoonlijke beschermingsmiddelen die hij nu draagt. Het geeft hem een veilig gevoel.’ Tas zweeg even. ‘Geven Konstantins beschermingsmiddelen jóú een veilig gevoel, Stephen?’

Stephen schudde zijn hoofd. Hij besepte niet eens dat hij dat deed.

‘Vertel me over de bijeenkomst,’ zei Tas.

‘Nooit.’

‘Nooit is vreselijk lang, Stephen.’

Stephen slikte. Hij was geen uitgesproken dappere man, maar hij had zichzelf nooit beschouwd als een lafaard. ‘Leef je uit,’ zei hij.

Tas zuchtte. ‘Meneer Konstantin, alstublieft?’

Zonder enige emotie te tonen stapte Konstantin naar voren. Hij zwen- gelde de kettingzaag aan. Een explosie van geluid. Het klonk als een boze leeuw. Uitlaatgassen vulden de verlaten fabriek. Konstantin zette de punt van het spuwende blad tegen Stephens blote enkel...

2

Twee jaar later. Hyde Park, Londen

Speakers' Corner in Hyde Park is het oudste en beroemdste platform voor vrije meningsuiting ter wereld. Karl Marx, George Orwell en Winston Churchill hebben er allemaal op een zeepkist gestaan om te debatteren over de grote vraagstukken van de dag. Net als Lenin, Vanessa Redgrave en Harold Pinter. Stuk voor stuk bijzondere figuren.

De verwarde, schuimbekkende schreeuwlelijk die op dit moment de zeepkist bezette was niet bijzonder. Hij heette Derek Bancroft en hij geloofde hartstochtelijk dat Denver International Airport het geheime hoofdkwartier was van zowel de Illuminati als de Nieuwe Wereldorde. Hij beweerde dat de kunstwerken, sculpturen en gravuren op het vliegveld geheime boodschappen waren voor ingewijden. En Derek was een ingewijde. Minder duidelijk was hij over de vraag waarom de Illuminati en de Nieuwe Wereldorde hun geheimen hadden onthuld aan een kuikensekser uit Brixton, maar als je op zondagochtend naar Speakers' Corner kwam voor heldere, goed geconstrueerde argumenten, kon je wachten tot je een ons woog. Desalniettemin werd de enthousiaste Derek toegejuicht door een groeiende en behoorlijk brakke menigte. Enthousiasme was alles op Speakers' Corner.

Derek was echter het voorprogramma. Degene waar iedereen op wachtte, was een prominente aanhanger van de theorie dat de aarde plat is. Misschien was het de ironie van iemand die je vroeg om je eigen ogen niet te geloven op de plek waar de schrijver van 1984 had gesproken, maar de plattearders trokken altijd aardig wat publiek. Mensen hoonden, stelden op de proef, discussieerden en gooiden met eieren, en zo hoort dat ook in een gezonde democratie.

Een van de mensen die naar Derek keken, was een goedgeklede vrouw genaamd Margaret Wexmore. Ze was halverwege de zestig, maar zag er ouder uit. Ze was zo dun als een potlood en bleek als de buik van een vis. Haar haar was metaalgrijfs. Margaret keek met zichtbaar plezier naar

Derek. Ze leek blij om buiten te zijn, alsof dat ooit iets alledaags was geweest, maar nu niet meer.

Terwijl Margaret naar Derek keek, hielden twee Roemeense zakkenrollers haar in de gaten. Londen had een probleem met Roemeense bendes. Dat was begonnen met de Olympische Spelen van 2012. Georganiseerde bendes hadden zakkenrollers, prostituees en bedelaars binnengehaald om te profiteren van de massale toestroom van bezoekers. Nu werkten zakkenrollers het hele jaar door op Speakers' Corner.

De Roemenen die naar Margaret keken, heetten Darius en Alexandru. Ze waren hun hele leven al zakkenroller, maar ze leken niet op de sympathieke boeven uit de romans van Dickens. Darius en Alexandru waren gemeen en agressief en hadden *douk-douks*, zakmessen van Franse makelij. Meestal kregen ze Oxford Street toegewezen. Ze hadden al een tijd niet meer in een stilstaande menigte gewerkt. Ze waren gewend aan snel bewegend, onoplettend winkelend publiek. Mensen met haast. Van een menigte als deze werden ze nerveus. Dat ze tegenstrijdige instructies hadden gekregen hielp ook niet. Meestal wisten ze waarnaar ze op zoek waren. Mensen met een nieuwe iPhone. Mannen met een horloge van Breitling, vrouwen met een handtas van Prada. Duidelijke bewijzen van geld.

Deze keer hadden ze een foto.

Ze waren op zoek naar een wíe, niet naar een wat.

Darius controleerde de foto nog eens op zijn telefoon. De vrouw zag er nu ouder en zwakker uit, maar ze leek er nog op. Ze was waar ze te horen hadden gekregen dat ze zou zijn en ze was alleen. Darius deletete de foto zoals hem was opgedragen en keek op zijn horloge. Het was bijna zover.

Hij wierp een blik over zijn schouder om te zien of er iemand keek. Undercoveragenten speurden soms Speakers' Corner af. Er was niemand. Alleen een dakloze vrouw. Darius fronste zijn wenkbrauwen. Hij hield er niet van bekeken te worden. Hij keek haar nijdig aan, maar ze bleef staren. Haar schouders waren gebogen als een narcis van een maand oud en ze schuifelde een beetje heen en weer op haar plek. Ze droeg zoveel kleding dat ze uitpuilde. Ze zou overgewicht kunnen hebben of het postuur van een balletdanseres. Het was onmogelijk te zeggen. Ze droeg een jas met een capuchon. Op de jas zat een vlek van wat eruitzag als ei, maar wat waarschijnlijk braaksel was. De onderste helft van haar gezicht ging schuil achter een mondkapje. Het was blauw en smoezelig. Het zag eruit als het soort masker dat wereldwijde pandemieën begon in plaats van ze te beëindigen. In elke hand had ze een boodschappentas. Darius had geen

belangstelling voor wat erin zat. Daklozen verzamelden van alles en nog wat en klampten zich eraan vast alsof het een schat was.

De dakloze vrouw bleef staren. Of misschien keek ze naar de gek die het over het vliegveld had. Onder het masker en de capuchon was het moeilijk te zeggen waar ze naar keek. Darius zette haar uit zijn gedachten. Margaret Wexmore was belangrijk. De dakloze vrouw niet. Zelfs al zag ze wat er ging gebeuren, ze zou niet naar de politie gaan. Dat deden daklozen nooit.

Het was niets om zich zorgen over te maken.

Hij draaide zich weer om naar Margaret Wexmore.

Achter haar mondkapje glimlachte de dakloze vrouw. Maar niet op een aardige manier. Berusting, geen blijdschap. Alsof ze besloten had iets onaangenaams te doen.

En toen Darius en Alexandru in actie kwamen, kwam de dakloze vrouw dat ook...

3

De koelbloedige moord op twee Roemenen stond dagenlang op de voorpagina's van alle Britse kranten. Dat een dakloze vrouw de moord had gepleegd, leidde tot spoeddebatten over huisvesting en geestelijke gezondheid. Dat ze een pistool had gebruikt in een stad die meer gewend is aan steekpartijen zorgde ervoor dat het waarderingscijfer van de burgemeester met tien punten daalde. Dat de dakloze vrouw vervolgens een wetenschapper had ontvoerd en schijnbaar was verdwenen, had als gevolg dat de commissaris van de Metropolitan Police, de hoogste politiefunctionaris van het Verenigd Koninkrijk, naar het ministerie van Binnenlandse Zaken werd gesommeerd voor een gesprek waarbij geen koffie werd geserveerd.

De hoogste opsporingsambtenaar in de zaak van de Speakers' Cornermoorden was hoofdinspecteur Danielle Brown. Haar eerste taak was om een team naar de kelderbewoners te sturen die de beveiligingscamera's in de stad in de gaten hielden. Londen was een van de meest in het oog gehouden steden ter wereld. Toch had haar team niets gevonden. Een portaal naar een miljard fragmenten van het leven in Londen en niet één bruikbare aanwijzing. De zeldzame keer dat de dakloze vrouw op beeld was vastgelegd, had ze nog steeds een capuchon op en droeg ze een mondkapje. Danielle vervloekte de pandemie, die het voor criminelen acceptabel had gemaakt om op klaarlichte dag een Dick Turpin-masker te dragen.

Ze liet de beveiligingsbeelden voor wat ze waren en nam haar toevlucht tot ouderwets politiewerk: druk uitoefenen op verklikkers en op deuren kloppen.

Maar diep onder de straten, de riolering en de dure restaurants zat een kelderbewoner die de moed nog niet had opgegeven. Hij heette Graham Hancox en vanaf zijn draaibare stoel had hij toegang tot alle vaste en mobiele camera's van het stadsdeel Westminster. Hij had het opgevat als een persoonlijke belediging dat de dakloze vrouw hem had weten te ontlopen. Want Graham was precies zo iemand die vond dat een bewakingssysteem van miljoenen euro's van hem was. In zijn vrije tijd struinde Graham de straten van Londen af, op zoek naar privécamera's die de politie misschien

over het hoofd had gezien. Deurbelcamera's, oppascamera's, dashcams, beveiligingssystemen in winkels. Wanneer hij er een vond, stuurde hij de ruwe beelden naar zijn werkmail.

Tot nu toe had hij niets gevonden.

Maar dat stond op het punt te veranderen.

De stilgezette beelden op Grahams scherm waren van de dakloze vrouw en Margaret Wexmore. De dakloze vrouw greep Margarets arm vast en sleurde haar mee door een van de weinige straten in de buitenwijken waarvan geen camerabeelden waren.

'Hoe kom je hieraan?'

Graham legde uit dat de eigenaren van een Griekse delicatessenzaak een privécamera op de kassa bij de deur hadden gericht, en omdat het gyrosvlees aan het garen was, was de deur een stukje opengezet om wat lucht binnen te laten.

Danielle was teleurgesteld. Het enige wat de beelden toonden was de dakloze vrouw in een ander deel van Londen. Het voegde iets toe aan wat ze wisten over de reis die ze had afgelegd, maar het voegde niets toe aan het grotere verhaal over wie ze was of waar zij en Margaret Wexmore nu waren.

Graham zag haar gelaatsuitdrukking. Hij zei: 'Kijk hier eens naar.'

Hij drukte op play. In plaats van uit beeld te lopen, haalde de dakloze vrouw een keyfob-afstandsbediening uit haar zak. Die gebruikte ze om een Volkswagen Golf te ontgrendelen. Ze opende de passagiersdeur voor Margaret en hielp haar instappen. Daarna liep ze naar de bestuurderskant en opende het portier.

Maar voordat ze instapte, trok ze haar jas uit en deed haar mondkapje af.

Drie weken nadat de Roemeense zakkenrollers in hun achterhoofd waren geschoten, zag hoofdinspecteur Danielle Brown eindelijk het gezicht van de vrouw die de trekker had overgehaald. Graham maakte een screenshot en Danielle haalde het door het gezichtsherkenningsprogramma van de Metropolitan Police.

Een uur later werd de stekker uit de zaak getrokken.

In dat uur gebeurden er meerdere dingen.

Het eerste was dat het gezichtsherkenningsprogramma een negatief resultaat gaf. De dakloze vrouw stond niet in het systeem. Het tweede was dat er een stil alarm werd geactiveerd. Er werd automatisch een strikt

vertrouwelijke mail gestuurd naar de cultureel attaché van de Amerikaanse ambassade in Nine Elms, de grootste Amerikaanse ambassade in West-Europa. De cultureel attaché, een CIA-veteraan genaamd Bernice Kopitz, opende de mail, las hem twee keer en volgde toen nauwgezet de instructies. Ze belde een nummer in Virginia en toen er werd opgenomen, zei ze: 'Acacia Avenue'. Bernice wist niet wat dat betekende, en ze wist ook dat ze het nooit te weten zou komen. Ze deletete de e-mail die ze had ontvangen en leegde haar digitale prullenbak. Daarna ging ze weer aan het werk en vergat ze het hele voorval.

Waar ze het hele voorval niet vergaten was in Virginia. 'Acacia Avenue' werd doorgegeven tot het de ene persoon met de juiste veiligheidsmachtiging bereikte. Diegene gebruikte een code van elf cijfers om een kluis in zijn kantoor te openen. Het was pas de tweede keer dat de kluis werd geopend. De eerste keer was kort nadat hij was geïnstalleerd. De man die de kluis nu opende had geen idee wat erin zat. Hij wist alleen dat hij de kluis moest openen zodra de woorden 'Acacia Avenue' werden doorgegeven en de instructies moest volgen die hij erin zou aantreffen.

In de kluis zat een verzegelde envelop. Hij opende hem en haalde het enkele vel papier eruit. Het was een lijst met namen. Een lijst met namen en een enkele zin. Er stond dat hij contact moest opnemen met de persoon bovenaan de lijst en hem moest meedelen dat het Acacia Avenue-protocol in werking was gesteld. Als met diegene geen contact kon worden verkregen, moest hij verdergaan met de tweede naam.

Op de lijst stonden vier namen. Hij herkende de eerste drie. Hij kende ze persoonlijk. Ook wist hij dat ze dood waren. De grote drie: kanker, een beroerte en een ouderwetse hartaanval. Hij was naar hun begrafenissen geweest.

De vierde naam op de lijst kende hij echter niet.

Hij tikte die in op zijn computer. Dat leverde één resultaat op. Hij fronste zijn wenkbrauwen. Het klopte niet. De eerste drie namen waren serieuze mensen met serieuze banen. De vierde naam was een nobody. Hij drukte op de intercom op zijn bureau en ontbood zijn assistent.

De assistent, een kapitein in de luchtmacht, was er meteen.

'Meneer?'

'Ik wil dat je iemand voor me zoekt.'

'Wie, meneer?'

Dat vertelde de man hem.

'Wie is in godsnaam Ben Koenig?' zei de assistent.

DEEL EEN:

Quis custodiet ipsos custodes?

Wie bewaakt de bewakers zelf?

4

New York, Halloween

‘Wie ben jij in godsnaam?’ zei Ben Koenig tegen de vrouw die op de stoel naast hem was geschoven.

Ze had het postuur van een langeafstandsloper en zag er twee keer zo ellendig uit. Haar make-up was ruw aangebracht. Dikke mascara en een bepoederd gezicht. Met een groene pruik erbij had ze zich als Batman-schurk kunnen aansluiten bij de kinderen die langs de deur gingen voor snoep. Ze zag eruit alsof ze een gemene cheerleader zou zijn geweest, zo een die lachte als een quarterback zijn knie verbrijzelde.

‘Ik ben je ergste nachtmerrie,’ zei ze.

‘Ben je een diëtist?’ antwoordde Koenig.

‘Grappig.’ Ze draaide zich om en keek naar een hipster achter de computer tegenover hen. Staarde tot hij het opmerkte en bleef toen staren. De hipster had ingewikkelde tatoeages en een baard als van schaamhaar. Hij droeg een beanie en een corduroy tuinbroek. Zag eruit als elke hipster, waar dan ook. Het soort man dat in een hangmat sliep. Hij had een of andere roleplayinggame gespeeld, maar gaf zich gewonnen onder de vernietigende blik van de vrouw. Hij pakte zijn canvas manbag en vertrok zonder iets te zeggen.

Een man nam onmiddellijk zijn plaats in. Die was zo zwaar dat hij waggelde als een eend. Hij staarde Koenig aan alsof die een donut van een dag oud was.

Koenig bekeek de rest van het internetcafé. De dynamiek was veranderd. Het was hem niet opgevallen, maar er was al minstens een halfuur niemand meer binnengekomen. Een paar uur geleden was het nog vol geweest. Hij had moeten wachten op een computer. Nu was het bijna leeg.

Aan een computer bij de deur zat nog een man. Een forse man met dikke, borstelige wenkbrauwen, een platte neus en asymmetrische oren. Zag eruit alsof hij in de loop der jaren een paar klappen had gehad. Hij

had niet eens gedaan alsof hij de computer aanzette. Als dit een film was, had hij het bordje op GESLOTEN gedraaid nadat de hipster was vertrokken. Zou ervoor gezorgd hebben dat Koenig hem dat zag doen. Koenig schatte dat er buiten iemand stond die nieuwe klanten tegenhield. Dat bracht het aantal op vier. De drie binnen droegen een spijkerbroek. Niet als een uniform, meer zoals wanneer je drie Amerikanen bij elkaar zette je er donder op kon zeggen dat de meesten een spijkerbroek droegen. Koenig droeg zelf ook een spijkerbroek.

De vrouw draaide zich om en toonde de Colt Detective Special in haar rechterhand. Ze hield hem laag en stevig tegen haar heup. Professioneel. Er was geen manier om haar te ontwapenen voordat ze een paar kogels in zijn lever kon jagen. Ze wierp Koenig een onderzoekende blik toe. 'Ik dacht dat je groter zou zijn,' zei ze.

'Dat hoor ik wel vaker.'

'Geef me je telefoon.'

'Heb ik niet.'

'Iedereen heeft een telefoon.'

'Ik niet.'

'Sta op,' zei ze.

Dat deed Koenig. Staan was beter dan zitten. Het gaf hem meer mogelijkheden.

Eendenman waggelde naar hem toe en fouilleerde hem vakkundig. Trok Koenigs portefeuille tevoorschijn en gooide hem op tafel, waar hij tegen het toetsenbord stuitte.

'Hij nam je niet in de zeik,' zei hij. 'Hij heeft geen telefoon.'

'Controleer zijn rugzak. Eens kijken wat hij nog meer niet heeft.'

Ze wachtten terwijl Eendenman in Koenigs rugzak wroette.

'Zo te zien gaat hij kamperen. Er is een mes, maar geen telefoon en geen pistool.'

'We gaan naar buiten,' zei de vrouw. 'Pak jij zijn tas, dan nemen wij hem wel mee.'

Koenig ging zitten en sloeg zijn armen over elkaar. Meer om te zien wat ze zouden doen dan voor een tactisch voordeel.

'Sta op,' zei ze.

'Nee.'

Ze zuchtte, alsof ze al had verwacht dat hij zou weigeren. 'Je staat op en komt met me mee naar buiten, of we slepen je naar buiten nadat ik een kogel in je heup heb geschoten. Kies maar.'

Koenig keek wat de andere twee deden. Ze keken naar hem. De man met de borstelwenkbrauwen had zijn hand in zijn jas. Koenig kon de kolf van een pistool zien. Het leek op een SIG. Misschien een Browning. Tot nu toe was niemand opgewonden geraakt. Niemand was in paniek geraakt. De enige medewerkster van het internetcafé merkte niet dat er iemand voor haar neus werd ontvoerd. Ze droeg een She-Hulk-kostuum. Het zat Koenig dwars dat volwassenen met Halloween kostuums droegen. Dat hadden ze niet gedaan toen hij opgroeide in Boston. Misschien was het iets uit New York.

Hij wierp een blik op de vrouw. Hij geloofde haar toen ze zei dat ze hem in zijn heup zou schieten. En als ze dat deed, zouden ze She-Hulk ook moeten doden.

‘Weet je waarom ik hier ben?’ zei Koenig.

‘Je was een film aan het kijken. Een of andere oude vampierfilm.’

‘Dan zit je dus al een tijdje naar me te kijken? Dat is interessant. Maar nee, ik bedoelde: weet je waarom ik vandáág in dit café ben?’

‘Wat kan mij dat verdomme schelen?’

‘Het zou je heel veel moeten schelen,’ zei Koenig.

‘En waarom is dat?’

‘Je weet duidelijk wie ik ben.’

‘Uiteraard.’

‘Maar wist je dat ik een beetje aan een onzichtbare lijn loop? Het is geen korte lijn en ik kan doen wat ik wil, maar ik loop toch aan een lijn.’

De vrouw zei niets. Ze fronste en wierp een blik op Borstelwenkbrauwen. Dat hield in dat ze niet de leiding had. Handig om te weten. Borstelwenkbrauwen haalde zijn schouders op.

‘Ah, dat is nieuwe informatie,’ zei Koenig. ‘Ik zal je even helpen. Je had helemaal gelijk, ik zat naar een film te kijken. *Captain Kronos: Vampire Hunter*. Heb je die gezien? Het is waarschijnlijk de bekendste Engelstalige film van Horst Janson.’

‘Niemand heeft die stomme film van je gezien, klootzak.’

‘O, je zou hem echt moeten zien. Er is een coole scène waarin Kronos in de plaatselijke herberg zijn zwaard al door de keel van een stel schurken jaagt voordat ze in beweging kunnen komen. Daar overheer ik jullie straks over.’

‘Door jou te doden bewijs ik iedereen een gunst.’

‘Hoe dan ook,’ zei Koenig met een beleefde glimlach, ‘ik probeer niet lang op dezelfde plek te blijven, voor het geval premiejagers me vinden,

maar af en toe stop ik lang genoeg om een film te pakken. Je zou me wel een liefhebber kunnen noemen. Een filmliefhebber. Films kijken is een van de dingen die ik moest opgeven toen de Russen vijf miljoen dollar uitloofden.'

'Kun je alsjeblieft ter zake komen?' zei de vrouw. 'We worden er niet jonger op.'

'Als je me zo lang in de gaten hebt gehouden als je beweert, weet je dat ik klaar was met mijn film, maar omdat ik weet dat ik niet te lang op dezelfde plek kan blijven, ben ik niet weggegaan op het moment dat Kronos het dorp redt en de zonsondergang tegemoet rijdt. Premiejagers die nieuwsgieriger waren, hadden zich misschien afgevraagd waarom dat was.'

'En waar zouden die nieuwsgieriger naar kunnen zijn?' vroeg Borstelwenkbrauwen.

'Heb ik jullie nu in stereo?' zei Koenig. 'Ik dacht dat je alle lange woorden misschien zou overlaten aan de Joker.'

'Ik heet Cunningham, klootzak!' snauwde de vrouw.

Koenig glimlachte. Hij hield ervan als mensen hun geduld verloren. Dat hield in dat ze niet helder nadachten. Ze weken af van hun plan. Dit was niet de eerste keer dat mensen probeerden de premie op te eisen, en het zou ook niet de laatste keer zijn. 'Willen jullie me ook vertellen hoe jullie heten?' zei hij tegen Borstelwenkbrauwen en Eendenman.

'Hou je bek,' zei Borstelwenkbrauwen.

Dat deed Koenig niet.

'Weet je, mijn onzichtbare lijn houdt in dat ik verplicht ben om vóór vijf uur 's middags op de laatste dag van elke maand een e-mail te sturen. Vandaag is het Halloween, en Halloween is de laatste dag van oktober.' Hij zweeg even. 'Zeg het maar als ik te snel ga.' Niemand zei iets.

'Daarom keek ik de film in een internetcafé in plaats van in een bioscoop met een grote zak popcorn en een liter Sprite,' ging Koenig verder.

'Nou en?' zei Cunningham.

Koenig verschoof zijn stoel zodat ze zijn scherm kon zien. 'Ik heb mijn e-mail nog niet verstuurd. Hij staat nog in mijn map Concepten. Als hij niet verstuurd wordt, worden heel veel mensen boos op me. Ze gaan zich zorgen om me maken. En dan gaan ze me zoeken. En dan worden ze boos op jóú.'

Nogmaals zei de vrouw: 'Nou en?'

'Dit is niet het soort mensen dat je boos wilt maken.'

'Laat me raden,' zei ze. 'Je vindt dat we je moeten laten gaan. Dat we

moeten weglopen van de grootste smak geld die we ooit zullen verdienen. Vind je dat?’

‘Nee. Ik vind dat je me mijn e-mail moet laten sturen.’

‘Denk je dat ik dom ben? Ik laat je geen e-mail schrijven.’

‘Ik wéét dat je dom bent,’ zei Koenig. ‘Zoals ik al zei, het is al gebeurd. Ik schreef hem voordat jullie binnenkwamen. Ik heb er niets meer aan toegevoegd sinds je naast me bent komen zitten. Er kan onmogelijk iets belastends in staan. Of je moet denken dat ik helderziend ben. Denk je dat ik helderziend ben, Cunningham?’

Voordat ze kon antwoorden drukte Koenig op Enter. Ze stak de Colt in zijn ribben en draaide de loop. ‘Wat heb je verdomme gedaan?’

‘Kijk zelf maar. Ik neem aan dat je kunt lezen.’

Ze draaide het scherm en vond de e-mail die hij had gestuurd. Haar lippen bewogen terwijl ze hem las. Verklanken, heette dat volgens Koenig. Het had zijn oorsprong in de lagere school, waar kinderen werd geleerd om fonetisch en hardop te lezen, zodat de leraar kon zien of ze de woorden goed uitspraken. Sommige kinderen hebben dat nooit afgeleerd. Dat betekende dat ze net zo snel konden lezen als praten, ongeveer honderdvijftig woorden per minuut. Cunningham viel in de categorie van langzame lezers.

En die van langzame denkers, zo bleek.

‘Waarom zou je een kogel in je buik riskeren om dat te versturen?’ zei ze.

‘Wat staat erin?’ vroeg Borstelwenkbrauwen.

‘Gewoon wat onzin naar een vrouw die Jen heet. Ik citeer: “Alles in orde. Ik sta op het punt weg te gaan uit New York. Ik vertel je niet waar ik nu naartoe ga.”’

‘Meeslepend.’

‘Waarom zou je een kogel riskeren om dat te versturen?’ herhaalde Cunningham.

‘Ik zal wel niet willen dat iemand zich zorgen om me maakt,’ zei Koenig.

‘En nu zullen ze dat niet meer doen. Misschien had je het niet moeten sturen. Als ik in jouw schoenen stond, zou ik wanhopig graag willen dat iemand zich zorgen om me zou maken.’

‘Ben je van plan me te vermoorden? De vijf miljoen op te eisen?’

‘Niet wij,’ zei ze. ‘Dat doen we niet. Er staat een koper klaar. Onze organisatie krijgt vijftig procent van wat hij krijgt. Lekker verdiend, en beter nog, er is een klootzak minder op de wereld.’

‘Hoezo? Vermoordt hij jou ook?’

‘Je bent bijdehand. Ik vraag me af of je dat ook nog bent als onze man je huid eraf trekt.’

‘Dat staat niet in het contract.’

‘Dat klopt,’ gaf ze toe. ‘Hij vindt het gewoon leuk om dat soort dingen te doen. En wie zijn wij om voor tweeënhalve miljoen dollar nee te zeggen?’

‘Dan zal ik wel een fout gemaakt hebben door dat mailtje te sturen,’ zei Koenig.

‘Inderdaad,’ zei ze. ‘En nu opstaan. Als je herrie schopt, knal ik een kogel in je bekken en legt mijn vriend daar de Incredible Hulk om.’

‘She-Hulk,’ corrigeerde Koenig haar.

‘Het zal wel. Het punt is dat zij dood zal zijn, jij een kogel in je heup zult hebben en wij nog steeds krijgen waar we voor kwamen.’

‘Ik moet eerst betalen. Als ik dat niet doe, belt She-Hulk de politie. Dat wil je vast niet.’

‘Wij betalen wel,’ zei ze.

‘Heb je een bankpasje?’ vroeg Koenig. ‘Dit is een bedrijf zonder contant geld. Iets van na covid. Probeer hier contant te betalen en je valt op. En ik denk dat niemand van jullie wil opvallen.’

Cunningham fronste haar wenkbrauwen.

‘Ook gok ik dat jullie niet willen dat jullie bankpasje te herleiden is naar de laatste plek waar ik ben gezien.’

Ze gaf geen antwoord.

‘Weet je wat,’ zei Koenig met een zucht. ‘Zal ik betalen? Maar de volgende keer zijn jullie aan de beurt. Deal?’

‘Wat is er verdomme mis met je?’ zei Cunningham.

‘Ik volg je niet.’

‘Tuurlijk wel. Al die gestoorde ik-ben-niet-bang-bullshit. Aanbieden te betalen. Die e-mail sturen. Spoor je niet helemaal of zo?’

‘Ik ben in een goede bui,’ zei Koenig.

‘Het zal wel. Ga maar betalen, dan. Maar probeer iets uit te halen en...’

‘Jaja. Ik krijg een kogel in mijn heup en She-Hulk krijgt er een in haar hoofd. Heb je wel genoeg koffie gedronken vanochtend? Je lijkt chagrijnig.’

Koenig pakte zijn portemonnee van de tafel en haalde zijn creditcard eruit. Dat was een niet te traceren kaart van een IBC. IBC's waren een soort offshorebedrijven, en daar bewaarde Koenig het grootste deel van zijn geld, waardoor hij er in het geheim bij kon. Zelfs het Hooggerechtshof kon niet achterhalen welke geldautomaat hij had gebruikt. Hij klikte op de knop

om de sessie te beëindigen. *Captain Kronos: Vampire Hunter* was een film van negentig minuten en hij had bijna tien minuten met zijn potentiële ontvoerders gepraat. Hij was het bedrijf acht dollar schuldig. Hij rekende af door zijn creditcard voor de lezer te houden.

Hij stond op. Snel. Cunningham deinsde achteruit. De twee mannen grepen naar hun wapens. Koenig glimlachte.

‘Naar buiten,’ siste Cunningham. ‘Langzaam. Handen waar we ze kunnen zien.’

Dat was precies wat Koenig deed. Hij liet zijn handen zien. Er zat niets in.

Wat vreemd was. Hij had zijn creditcard in zijn hand moeten hebben.